

Mál nr. 54/2017
M og
vátryggingafélagið V v. ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar A.

Krafa um miskabætur skv. a.lið 1. mgr. 26.gr. skaðabótalaga nr. 50/1993
vegna umferðarslyss 7.7.2014.

Gögn.

1. Málskot móttakið 15.2.2017 ásamt fylgiskjölum nr.1-10.
2. Bréf V dags. 20.2.2017.

Málsatvik.

M lentu í umferðarslysi 7.7.2014 þegar bifreiðinni A var ekið yfir á öfugan vegarhelming á Bústaðarvegi og lenti í árekstri við bifreið sem M voru í. Í lögregluskýrslu kemur fram að ökumaður A vissi ekki á hvaða hraða hann ók, en telur sig hafa ekið á umferðarhraða og muni ekki til að hafa verið að nota farsíma. Í lögregluskýrslu er vísað til framburðar tveggja vitna, sem bera bæði að A hafi ekki verið ekið hratt.

M krefjast bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá V skv. a.lið 1. mgr. 26. gr. skaðabótalaga nr. 50/1993 og byggja á því að ökumaður A hafi valdið M líkamstjóni með stórfelldu gáleysi. M telja að ökumaður A hafi verið í farsíma og ekki fylgst með akstrinum eða verið með augun á veginum. Auk þess telja M að A hafi verið ekið allt of hratt miðað við aðstæður og yfir leyfilegum hámarkshraða. Af hálfu M kemur fram í lögregluskýrslu að ökumaður A hafi lotið höfði þegar A fór yfir á rangan vegarhelming.

V hafnar bótaskyldu og telur að telur að ökumaður A hafi ekki sýnt af sér stórfellt gáleysi í skilningi skaðabótalaga. V bendir á að skv. framburði tveggja vitna og M þá hafi A verið ekið á um 50 km. hraða, en hámarkshraði á akbraut sé 60 km. V segir ósannað að ökumaður A hafi verið í farsíma.

Álit.

Árekstur varð þegar A var ekið yfir á öfugan vegarhelming og M urðu fyrir líkamstjóni við áreksturinn. Af lögregluskýrslu og öðrum gögnum málsins verður ekki talið sannað að A hafi verið ekið yfir löglegum hámarkshraða og vitnisburður tveggja vitna á vettvangi er með þeim hætti að frekar má ætla að A hafi verið ekið undir leyfilegum hámarkshraða í greint sinn. Þá verður heldur ekki af gögnum málsins talið sannað að ökumaður bifreiðar A hafi verið að nota farsíma fyrir eða þegar áreksturinn varð. Ökumaður A sýndi af sér nokkuð gáleysi þegar hann ók A yfir á öfugan vegarhelming, en til að gáleysi teljist stórfellt þarf það að vera á mjög háu stigi og fela í sér verulegt frávik frá því sem eðlilegt er. Við mat á aðstæðum öllum verður ekki á það fallist með M að ökumaður A hafi gerst sekur um stórfellt gáleysi þannig að leiði til bótaskyldu skv. a.lið 1. mgr. skaðabótalaga nr. 50/1993.

Niðurstaða.

M eiga ekki rétt á miskabótum skv. skaðabótalögum úr ábyrgðartryggingu A.

Reykjavík 28.3. 2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.